

«El virus ho ha torçat tot, he acabat al carrer»

Ramón Fernández Barasarte, escriptor i editor, ha passat per Figueres en la seva lluita per recuperar la pensió perduda

Ramon Fernández amb el passaport a la mà.

Va néixer a Madrid quan la Guerra Civil encara fumejava. Traductor, intèrpret, editor i escriptor. Home impregnat de cultura i, com ell mateix diu, «fracassat». Ha passat per Figueres en la seva lluita per recuperar la pensió perduda en mans de la burocràcia.

Ramon Fernández Barasarte (Madrid, 12 d'agost de 1939) és alt i apersonat. Parla amb veu segura i té una mirada expressiva que et

convida a dialogar amb ell. A primer cop d'ull, sembla un rodamon. I ho és, en el doble sentit de l'expressió. És fill d'un guàrdia d'assalt republicà de Toledo i d'una dona basca d'Hernani. «La meva mare era culta, una persona sàvia», diu d'ella. Quan tenia divuit anys va marxar a Alemanya, com tants altres espanyols, per trobar una vida millor. «Només d'arribar a Colònia, no t'havies de preocupar de res. Els alemanys necessitaven mà d'obra i ho tenien tot a punt, ben organitzat, per fer-nos treballar. La policia et recollia, et permetia dutxar-te, vestir-te i, al cap de vint-i-quatre hores, ja eres al teu destí laboral».

Ramon sempre ha tingut facilitat pels idiomes. Després d'estar-se dos anys en una fàbrica de raió, rayón, va fer el salt a la Mercedes-Benz. Ja havia après alemany «i un dia em van cridar per dir-me que ja no tornaria a la feina d'abans, em proposaven ser el traductor per als espanyols que anaven arribant».

Aquest ordre germànic, però, no ha regit durant la seva vida. Ha estat un cul inquiet, «un esperit lliure», com s'autodefineix. Amb el temps va acabar dominant, també, el francès i l'anglès. Es va convertir en un «aventurer intel·lectual», interessat per llegir i escriure «però molt indisciplinat». «Durant la meua vida m'he deixat portar. Quan tenia diners, me'ls gastava. M'ha agradat viure, conèixer gent i moure'm», relata. «Sobretot he estat un lector compulsiu que inclús llegeix els papers que troba per terra». El seu passaport el delata, amb quasi tots els fulls segellats per duanes d'Àfrica, Amèrica, Europa...

Mai va voler estar lligat a res ni a ningú. «No he tingut fills, sempre he procurat no comprometre ningú en la meua vida. Soc lúcid i no hauria estat ètic portar algú al món i que estigués sota la meua responsabilitat».

Ramon Fernández és una autèntica «rata de biblioteca» i un autor prolífic «però fracassat, perquè he arribat a una edat adulta sense èxits reconeguts. He estudiat com ningú altra l'obra d'Ortega i Gasset, però no

m'interessen les coses acceptades, acadèmiques. Sempre m'han atret els marginats que han acabat deixant obres importants».

Aquesta vida en llibertat el va fer descuidar l'aproximació a la maduresa i el salt a la jubilació. Aquests darrers anys ha sobreviscut amb una pensió no contributiva que l'any passat, en plena pandèmia, va perdre. «Havia anat a Mèxic per tractar amb una editorial important i, mentre era fora, em van enviar uns documents que no vaig poder atendre. El resultat va ser que, tot i ser ciutadà espanyol de ple dret i haver-me absentat temporalment, em van suspendre la pensió i ara no cobro res de res. El virus ho ha torçat tot i ara visc al carrer».

Cansat de lluitar per recuperar el seu petit suport econòmic, als seus vuitanta-dos anys, va decidir marxar a França amb tren. «Abans d'arribar a Cervera, vaig baixar a Llançà i una treballadora social, en conèixer el meu cas, em va donar un cop de mà». Els serveis socials de Figueres també l'han ajudat i ho reconeix dient que «en aquest món, encara queda una mica d'humanitat».

Ramon Fernández ha fet el pas endavant de demanar l'ajut d'un advocat figuerenc per a recuperar la pensió perduda. «Me la van suspendre, no anul·lar. I una suspensió sempre pot comportar un retorn. El document que em van enviar és nul, perquè està mal fet».

Font del document:

https://www.emporda.info/fets-gent/2021/05/04/virus-ho-ha-torcat-he/494682.html?utm_source=rss